

ΠΤΕΡΥΞΙΣ.

Σκέψεων πένθιμων νέφη ἔρρετε, διαλυθῆτε·
εἰς ταρταριαῖα βάθη στιγμὴν μίαν κἂν χαθῆτε
                    συνειδήσεων ἐνόχων πεपुरακτωμένα βέλη.
Ἐν ἐκστάσει πλανωμένη νὰ τρυφᾷ εἰς τὰς ἐκτάσεις,
νὰ ὑμνῆ τὸν πλαστουργόν της εἰς τὰ ἔργα τῆς γῆς πάσης
                    ἢ ἀγνή ψυχὴ μου θέλει.

Παγερὲ καὶ ψυχοβόρε πέπλε τῆς μελαγχολίας
ἐπὶ τῶν πτερύγων αὔρας ἱερᾶς ἄφες ἀγίας
                    ἠδονᾶς νὰ ἀπολαύω εἰς αἰθέρων θεῖα ὕψη.
Μαρασμοῦ φάσματα μαῦρα τὴν ψυχὴν μου τί κρατεῖτε ;
πλήθος σκέψεων τοσούτων μήτοι ἡ ζωὴ μας δεῖται
                    ὡς ἀκτιὰ ἵνα ἐκλείψῃ.

Πλάνη ὀλεθρία ἔρρε ! Φύσις οὐρανία θάλλει
ἐν ἀβραῖς δ' αὐτῆς ἀγκάλαις μητρικῶς μᾶς περιβάλλει
                    δώρων τοῦ Ὑψίστου θεῶν κάλπην αἶρει τὴν εὐρείαν.
Ἀποστρέφομεν τὴν ὄψιν πλὴν ἐκ τῆς μορφῆς τῆς θεῖας
καὶ τὸ ὄμμα προσηλοῦμεν ἐπὶ πλάνης ὀλεθρίας
                    εἰς τοῦ βίου τὴν πορείαν.

Χαίρετε ἀρχαῖοι πόθοι, ἐσβεσμένοι μου ἐλπίδες
εὐτυχίας παρελθούσης ὧ ἐφήμεροι σφραγιῖδες
                    τῆς ὠχρᾶς ὑπάρξεώς μου προσφιλεῖς κεναὶ ἀπάται !
Σᾶς κατέλιπον καὶ Ἄδου καταμέτρησα πυθμένα,
σᾶς ἀναπολῶ ἠδέως κ' ἡ ψυχὴ μου βαθμὸν ἕνα
                    ἐκ τοῦ σκότους ἀποσπᾶται.

Μὴ πικρίαν τῆς ἀψίνθου ἔμβλημα τῷ βίῳ δῶμεν
κ' εἰς Ταντάλου ἀγωνίαν ἐκουσίως ἀφεθῶμεν
                    ἐφευρίσκοντες ἀπαύστως στόνων αἴτια μυρία.
Ἡ ψυχὴ τὰ φροῦδα ῥάχη τὰ δεσμεύοντα ἀφείσα
κ' ἐξ ἀκτίνων φωτὸς δόξης ὅλη περιαυγασθεῖσα
                    ἄς ἀρθῆ εἰς ὕψη θεῖα.

Α. ΒΡΕΤΟΠΟΥΛΟΣ.